

Arrest

nr. 117 992 van 30 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 17 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 juni 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 25 april 2013 toe op Belgisch grondgebied en diende op 26 april 2013 een asielaanvraag in in België.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 3 juni 2013 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.3. Verzoeker diende op 12 juni 2013 een vordering in tot nietigverklaring en schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, maar deed hiervan op 14 juni 2013 afstand, dewelke door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd vastgesteld in zijn arrest van 17 juni 2013 met nr. 105 125.

1.4. Verzoeker diende op 17 juni 2013 wederom een vordering in tot schorsing van de tenuitvoerlegging in bij uiterst dringende noodzakelijkheid. In zijn arrest nr. 105 543 van 20 juni 2013 beval de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging van de in punt 1.2 vermelde beslissing.

1.5. Verzoeker diende op 17 juni 2013 eveneens een beroep tot nietigverklaring in tegen de in punt 1.2 vermelde beslissing, die dus ook het voorwerp uitmaakt van het thans voorliggende beroep. Verzoeker werd van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) op 3 juni 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten (...)

geboren te (...), op (in) (...)

van nationaliteit te zijn : Somalië

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Malta(1) toekomt, met toepassing van 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 (Dublin II Verordening)

Betrokkene heeft op 26/04/2013 een het statuut van vluchteling aangevraagd bij de bevoegde autoriteiten in België. Uit de controle van de vingerafdrukken van 26/04/2013 blijkt dat betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België reeds asiel had gevraagd in Malta (op 27/07/2012) en in Zweden (op 18/12/2012). Bij zijn gehoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 03/05/2013 verzwijgt betrokkene aanvankelijk deze eerdere asielaanvragen. Pas na confrontatie met de resultaten van het vingerafdrukkenonderzoek geeft betrokkene toe dat hij eerder in Malta en Zweden asiel had gevraagd. Betrokkene verklaart dat hij Somalië op onbekende datum heeft verlaten en via Ethiopië, Soedan en Libië naar Malta is gereisd waar hij op 27/05/2012 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaart dat hij er een tijdelijke verblijfsvergunning kreeg, maar dat hij toch naar Zweden vertrok omdat het leven er te hard was. Betrokkene verklaart dat hij in Zweden asiel vroeg, maar te horen kreeg dat hij naar Malta zou worden teruggestuurd. Betrokkene verklaart dat hij daarom Zweden heeft verlaten en naar België is gekomen. Op basis van de bovenstaande gegevens werd op 03/05/2013 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Maltese autoriteiten verstuurd. De Maltese autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 15/05/2013 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot in België asiel te vragen (vraag 38). Betrokkene verklaart geen specifieke reden te hebben, het was zijn eigen keuze. We merken op dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003. Aan betrokkene werd eveneens gevraagd of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 40). De betrokkene stelde het moeilijk is om op Malta te wonen. Hij zegt dat je er in containers moet wonen dat er geen werk is. Betreffende zijn verklaringen merken we op dat elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Malta een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM. We merken op dat betrokkene verklaart dat hij in Malta over een tijdelijke verblijfsvergunning beschikte. Het was de betrokkene toegestaan in Malta te verblijven, te werken en huisvesting te zoeken.

Betrokkene heeft in Malta gedurende de geldigheid van zijn verblijfstitel toegang tot sociale voorzieningen zoals een Maltese staatsburger. Het loutere gegeven van terugkeer naar een land waar de sociaal-economische positie van een persoon lager zou zijn dan in de terugsturende lidstaat, houdt op zich geen inbreuk in van art 3 EVRM (EHRM, nr 27725/10 van 02/04/2013). Er kan op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Maltese autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat een terugkeer naar Malta een schending van art 3 EVRM uitmaakt. Verder merken we op dat Malta de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Betrokkene zal in de mogelijkheid gesteld worden een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Maltese autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Maltese autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Malta onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Malta kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Malta hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. De Maltese autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf dagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art 7 of 15 is derhalve niet aan de orde. Betrokkene verklaart in goede gezondheidstoestand te zijn.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grand van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Maltese autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1 „e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Maltese autoriteiten. (2)”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“De Staten hebben de verplichting zich bevoegd te verklaren wanneer de kandidaat-vluchteling in het land dat in principe volgens de verordening 343/2003 bevoegd is het slachtoffer zou worden van schendingen van artikel 3 EVRM. Dit blijkt uit het arrest M.S.S. t. België en Griekenland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In dezelfde lijn oordeelde het Europees Hof van Justitie in zijn arrest N. S. (C 411/10) tegen Secretary of State for the Home Department en M. E. (C 493/10), A. S. M., M. T., K. P., E. H. tegen Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform, <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=117187&:pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&.occ=:first&part=1&cid=12828> dat:

80 Bijgevolg moet worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

81 Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt.

82 Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de overige lidstaten om verordening nr. 343/2003 na te leven.

83 De bestaansredenen van de Unie en de verwezenlijking van de ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid en meer bepaald van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, staan namelijk op het spel.

84 Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C 411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts een lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen.

85 Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk onbeduidende schendingen van voormelde richtlijnen in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de in deze verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

86 Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling". Dit vormt een positieve verplichting. De Lidstaten moeten volgens het Hof informatie halen over de werking van het asielbeleid in andere Europese landen.

Het Hof oordeelde verder:

"91 Anders dan wordt betoogd door de Belgische, de Italiaanse en de Poolse regering, die van mening zijn dat de lidstaten niet over geschikte instrumenten beschikken om te beoordelen of de verantwoordelijke lidstaat de grondrechten eerbiedigt en dus in te schatten welke risico's een asielzoeker daadwerkelijk loopt indien hij aan deze lidstaat wordt overgedragen, kunnen de lidstaten dan ook op basis van informatie zoals die welke het Europees Hof voor de rechten van de mens aanhaalt, de werking van het asielstelsel in de verantwoordelijke lidstaat beoordelen, waardoor die risico's zullen kunnen worden ingeschat.

92 Er dient te worden gewezen op de relevantie van de door de Commissie opgestelde rapporten en voorstellen voor wijziging van verordening nr. 343/2003. De lidstaat die de asielzoeker moet overdragen, heeft deelgenomen aan de werkzaamheden van de Raad van de Europese Unie, die een van de geadresseerden van die rapporten en voorstellen is, en kan dus niet onkundig zijn van het bestaan ervan.

93 Bovendien bepaalt artikel 80 VWEU dat aan het asielbeleid en de uitvoering daarvan de beginselen van solidariteit en billijke verdeling van de verantwoordelijkheid tussen de lidstaten, ook op financieel vlak, ten grondslag liggen. Richtlijn 2001/55 vormt een voorbeeld van die solidariteit, maar de daarin vervatte solidariteitsmechanismen gelden, zoals ter terechtzitting is vermeld, enkel voor volkomen uitzonderlijke situaties die binnen de werkingssfeer van deze richtlijn vallen, te weten de massale toestroom van ontheemden.

94 Bijgevolg mogen de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat" in de zin van verordening nr. 343/2003 overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende grondenvormen om aan te nemen dat de

asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, en dit opdat de Unie en haar lidstaten hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers kunnen nakomen".

De zware tekortkomingen van het Maltees systeem van asielprocedure zijn bekend en werden door verschillende rapporten gedetailleerd.

Over de aanhouding van asielzoekers beschrijven de verschillende verslagen hieronder toestanden die een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest uitmaken:

- UN Human Rights Council A/HRC/13/30/Add.2, Report of the Working Group on Arbitrary Detention, Addendum Mission to MALTA (19 to 23 January 2009) - 18 January 2010

<http://www2.ohchr.org/english/bodies/hrcouncil/docs/13session/A.HRC.13.30.Add2.pdf>

- Human Right Watch, Boat Ride to Detention, Adult and Child Migrants in Malta, 18 July 2012

<http://www.hrw.org/reports/2012/07/18/boat-ride-detention-0>

- UNHCR Submission by the United Nations High Commissioner for Refugees For the Office of the High Commissioner for Human Rights' Compilation Report - Universal Periodic Review: MALTA, March 2013

http://www.ecoi.net/file_upload/1930_1362573315_5135b15e2.pdf

CPT/Inf (2007) 37 Report to the Maltese Government on the visit to Malta carried out by the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) from 15 to 21 June 2005 -10 September 2007 <http://www.cpt.coe.int/documents/mlt/2007-37-inf-eng.htm>
CommDH(2006)14 Hammarberg Rapport de suivi sur Malte (2003-2005) - le 29 mars 2006
[https://wcd.coe.int/wcd/ViewDoc.jsp?Ref=CommDH\(2006\)14&Language=lanFrench&Ver=original&Site=COE&BackColorInternet=DBDCF2&BackColorIntranet=FDC864&BackColorLogged=FDC864](https://wcd.coe.int/wcd/ViewDoc.jsp?Ref=CommDH(2006)14&Language=lanFrench&Ver=original&Site=COE&BackColorInternet=DBDCF2&BackColorIntranet=FDC864&BackColorLogged=FDC864)

De vreemdelingen die illegal het Maltees grondgebied verlaten worden bij (eventueel gedwongen) terugkeer strafrechtelijk vervolgd. Dit wordt bijvoorbeeld geïllustreerd door een artikel uit "migration policy group" van maart 2010:

"Leaving Malta without authorisation is a punishable offence and Mr AKILU was merely one in a long series of other irregular migrants who escaped from the island and were sent back from a State party to the Dublin Regulation after a fingerprint check in the EURODAC system resulted in a positive match with their fingerprints taken in Malta" (stuk 2)

Ook de levensomstandigheden in open centra, waar naast kandidaat vluchtelingen ook vreemdelingen die een verblijfsstatuut krijgen moeten verblijven, zijn erbarmelijk.

Het verslag ICJ International Commission of Jurists, Not Here to Stay, Report of the ICJ on its visit to Malta on 26-30 September 2011, May 2012 <http://www.refworld.org/docid/4fe4096a2.html> luidt op dit punt als volgt:

"The Marsa Open Centre

Despite the best efforts of the management and staff at Marsa open centre, which recognised the problems with current conditions, at the time of the ICJ visit, it appeared that living conditions at the centre raised issues in regard to the right to adequate housing and to an adequate standard of living.

Hal-Far Reception Centre

Despite the best efforts of the administrators of the centre, who were working to ensure the best possible living environment for residents, with inadequate resources, the ICJ considers that, at the time of its visit, the situation in the Hal-Far Reception Centre did not satisfy fully the requirements under international human rights law and standards to protect and fulfill residents' rights to adequate housing, to health and to an adequate standard of living. In particular, the ICJ stresses that, despite the fact that the bars in the centre were open, their presence could not but impress psychologically on the residents some sense of captivity. The ICJ finds this situation of particular concern in light of Malta's obligations under Article 27 of the UN Convention on the Rights of the Child to ensure the "right of every child to a standard of living adequate for the child's physical, mental, spiritual, moral and social development."

Hal-Far Hangar Open Centre HOC

The ICJ considers that at the time of its visit, the cumulative unsanitary conditions of the centre, the difficulties inherent in the centre accommodating both families with children and single men, including some with alcohol and drugs problems, the absence of surveillance at night, the nature of the "accommodation" under emergency tents located under a disused hangar, prone to flooding and relatively exposed to the elements, and unprotected against rats, were sufficient to establish degrading treatment under Article 3 ECHR, Articles 1 and 4 EU Charter, Article 7 ICCPR and Article 16 CAT.

Dar il-Liedna - Open centre for unaccompanied minors and families

Dar il-Liedna open centre appears to be an exemplary centre for Malta, well run, with sufficient resources at its disposal and where the care of the residents is a primary consideration. The ICJ understands that these conditions are favoured by the small size of the centre and by the small amount of people accommodated".

Dezelfde problemen worden door het verslag "JRS Jesuit Refugee Service, A report on a pilot study on destitution amongst the migrant community in Malta, March 2010

<http://www.jesuit.org.mt/files/634199220606983750.pdf>" onderstreept: It is extremely difficult for individuals who lose their place in an AWAS open centre, and who consequently have no place to sleep and no allowance to sustain themselves, to be re-admitted into the system after making their request to the AWAS main office.

The allowance is not sufficient to cover basic needs. The study shows that the allowance given to persons who do not benefit from refugee status, who have medical conditions, or who have a disability, is not sufficient. A resident's allowance is reduced if he/she has travelled abroad and returned to Malta. The reduction of the allowance is difficult to justify as there is no legal or logical basis for reducing a very minimal allowance intended for subsistence (particularly for beneficiaries of international protection), simply because one has travelled outside of Malta.

Difficulty accessing medical services. Individuals without refugee protection, including beneficiaries of subsidiary protection, in a number of cases, do not have access to free medical services and must purchase their medicines using their allowance, which is not even enough for their daily subsistence.

Another problem is that health authorities do not always respond in time to migrants' needs, especially those with mental health issues.

The system presumes that it is easy for migrants to find work and that work is available during all times of the year. Conversely, most work available for migrants is temporary and on a seasonal basis. It is therefore clear that individuals are very likely to be unemployed on a regular basis, and the current system fails to acknowledge this reality.

Het verslag CoE CommDH(2011)17 REPORT by Thomas Hammarberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Following his visit to Malta from 23 to 25 March 2011, 9 June 2011 <https://wcd.coe.int/ViewDoc.jsp?icML797917> meldt:

"The Commissioner welcomes recent progress in securing relocation and resettlement of migrants from Malta to other countries, and stresses the need for international solidarity in this area to be strengthened. However, progress in this area should be matched by similar efforts on the part of the Maltese authorities to establish viable, long-term avenues for local integration, which should be supported by an adequate integration programme and eventually lead to family reunification and citizenship. To this end, the Commissioner finds that the system in place to support migrants, including beneficiaries of subsidiary protection, currently perpetuates their social exclusion and leaves them at serious risk of destitution. The Commissioner believes that in order to favour the gradual development of migrants' self-reliance and integration into society, the system which currently makes financial support for migrants dependent on residence in the open centres should be discontinued. Also, financial support and social assistance should be available to all beneficiaries of international protection.

In order to receive a monthly allowance of approximately 130€ (which is reduced to 80€ for those who are returned to Malta from other EU countries under the 'Dublin Regulation') migrants must reside in one of the open centres. If they leave the centre, for instance because they have found a job and try to live in the community, the allowance is discontinued. However, the Commissioner notes that in a context where jobs available to migrants are seasonal and/or very precarious, migrants who want to leave the open centres and integrate in the Maltese community need a safety net on which they can rely for a while in the likely case that they become unemployed. In this respect, the Commissioner also notes that the majority of those who enjoy subsidiary protection are not eligible for unemployment benefits. Furthermore the requirement for open centre residents to register there three times a week reduces even further the possibilities of finding employment since most job opportunities are located away from the open centres". De rechtspraak van uw Raad is duidelijk over de gevolgen die tegenpartij uit deze toestand moet trekken.

Per arresten 61.582 van 16.5.2011 en 72.824 van 6.1.2012 schorste uw Raad in UDN beslissingen van terugkeer naar Malta in het kader van de verordening 343/2003.

De volgende mededeling is nog steeds beschikbaar op de website van uw Raad:

« Terugkeer naar Malta schendt art. 3 EVRM

De Raad stelt in zijn arrest 72 824 van 6 januari 2012 dat de Maltese asielprocedure niet voldoet aan de Europese richtlijnen terzake. Volgens de Dublin II-verordening was Malta de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag.

Verzoeker, van Somalische nationaliteit, diende in het kader van een terugnameakkoord met Malta naar Malta overgedragen te worden. De verzoeker brengt echter informatie aan waaruit blijkt dat de Maltese asielprocedure nog steeds aanzienlijke tekortkomingen vertoont in zowel opvang, juridische bijstand als in de procedure.

Verzoeker loopt in Malta aldus een reëel gevaar om onderworpen te worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker mag dan ook niet worden overgedragen aan Malta.

Bijgevolg schorst de Raad in uiterst dringende noodzakelijkheid de uitvoering van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Hiermee bevestigt de Raad zijn voorgaande rechtspraak (RvV n° 61 582) ».

Niets in de bestreden beslissing laat toe te besluiten dat die toestand positief geëvolueerd zou hebben.

Als gevolg van o.a. :

- het hoog risico op een veroordeling tot een effectieve gevangenisstraf van minstens zes maanden voor het verlaten van het land zonder toelating;

de verplichting om na de vrijlating te leven in omstandigheden die mensonwaardig zijn;

de onmogelijkheid om de nodige medische zorgen te ontvangen

schendt de bestreden beslissing artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest.”

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een uittreksel toe uit het 'Migration News Sheet' van maart 2010 over de detentie van 'Dublin-returnees' op Malta: "Six months in jail for preferring Brussels to Malta" (Verzoekschrift, bijlage 3).

3.2. Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is identiek aan artikel 3 van het EVRM. Beide bepalingen luiden als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

De Raad verwijst naar vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM waarin wordt gesteld dat een gevreesde behandeling een minimum niveau van hardheid moet bereiken vooraleer het valt onder de werkingssfeer van artikel 3 van het EVRM (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). Hoewel alle voornoemde behandelingen en bestraffingen in artikel 3 van het EVRM op gelijke voet zijn verboden, ligt het minimumniveau van hardheid dat t.a.v. foltering wordt vereist hoger dan t.a.v. vernederende behandeling. Dit onderscheid vloeit voornamelijk voort uit een verschil in de intensiteit van het veroorzaakte leed. Om een behandeling als foltering te kwalificeren is daarbij het element van opzettelijkheid vereist (EHRM 28 juli 1999, nr. 25803/94, Selmouni v. Frankrijk, par. 97-100). Om een behandeling als onmenselijke of vernederende behandeling te kwalificeren, kan opzettelijkheid een relevante factor zijn maar geen factor die op afdoende wijze een vaststelling van schending van artikel 3 van het EVRM uitsluit (vaste rechtspraak: EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau van hardheid is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, morele integriteit en menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

Een slechte behandeling die het minimum niveau van hardheid bereikt, zoals vereist onder artikel 3 van het EVRM, kan worden toegebracht door opzettelijke daden van overheidsactoren en niet-overheidsactoren alsook het gevolg zijn van nalatigheid door overheidsactoren en niet-overheidsactoren (zie EHRM 27 mei 2008, nr. 26565, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 43; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 281).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine).

Indien de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonbaar van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366). In beginsel wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verzoekende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM 11 oktober 2011, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (f)). De verzoekende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3. Het terugsturen van een persoon naar een land van bestemming waar ernstige tekortkomingen worden vastgesteld aan de verplichtingen die voortvloeien uit Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers (hierna: de Opvangrichtlijn) en Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingstatus (hierna: de Procedurerichtlijn), kan aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie mutatis mutandis EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland) en

artikel 4 van het Handvest Grondrechten Europese Unie, ook al heeft dit plaats in het kader van een overname onder de Dublin II-verordening (zie HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10, N.S. v. Secretary of State for the Home Department, par. 80 t/m 94). In die zin mogen Lidstaten bij toepassing van de Dublin II-verordening niet uitgaan van een onweerlegbaar vermoeden dat asielzoekers bij terugname of overname door een andere Lidstaat op een wijze zullen worden behandeld die de grondrechten eerbiedigt.

3.4. Zoals hierboven reeds vermeld dient bij het onderzoek naar het beweerde risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM in het land van bestemming, rekening te worden gehouden met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (c)). Hoewel dit op gespannen voet staat met de bevoegdheid van de Raad op grond van artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient er volgens de rechtspraak van het EHRM een *“full and ex nunc assessment”* plaats te vinden van de toestand in het land van bestemming (EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 136).

3.5. Met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Malta haalt verzoeker in zijn middel een aantal rapporten aan van de Verenigde Naties, Human Rights Watch, het Europees Comité ter preventie van Foltering en van de voormalige commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa. Hij wijst ook op enkele schorsingsarresten die eerder door de Raad werden gewezen. Onder andere uit het door verzoeker aangehaalde rapport van de VN-Vluchtelingencommissaris van maart 2013 (Submission by the United Nations High Commissioner for Refugees For the Office of the High Commissioner for Human Rights' Compilation Report - Universal Periodic Review) blijkt dat er sprake is van verplichte of minstens willekeurige detentie van vreemdelingen bij illegale binnenkomst op Malta, zelfs wanneer een asielaanvraag werd ingediend. Ter terechtzitting wijst de raadsman van verzoeker op recente arresten van het EHRM in Maltese dossiers, en meer specifiek naar het arrest in de zaak Louled Massoud van 27 juli 2010 en naar de arresten inzake Suso Musa en Aden Ahmed van 23 juli 2013. In al deze zaken werd naar aanleiding van de detentie van (ex-)asielzoekers op Malta een schending van artikel 5 van het EVRM bewezen geacht. Specifiek in de laatste zaak werd tevens een schending van artikel 3 van het EVRM vastgesteld omdat de detentieomstandigheden op Malta een vernederende behandeling uitmaakten in de zin van dit verdragsartikel, te meer daar deze detentie niet in een strafrechtelijke sfeer plaatsvond, maar werd opgelegd in een migratiecontext en dus aan vreemdelingen die hun eigen land vaak uit levensbehoud waren ontvlucht (EHRM, 23 juli 2013, Aden Ahmed v. Malta, § 98-99).

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn zogenaamde Dublin-interview op 3 mei 2013 na confrontatie met de resultaten van het dactyloscopisch onderzoek te kennen gaf dat hij zowel op Malta als in Zweden een asielaanvraag indiende. Verzoeker deelde eveneens mee dat hij op Malta ongeveer 3 maanden in een gesloten centrum had verbleven waarna hij werd vrijgelaten en 4 maanden in een open opvangcentrum verbleef in een 'container'. Naar aanleiding van de vraag of er specifieke redenen waren met betrekking tot de omstandigheden van de opvang of van de behandeling, die het verzet van verzoeker om de overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor zijn asielaanvraag zouden rechtvaardigen stelde verzoeker het volgende: *“Het is moeilijk op Malta te wonen. Je moet er in containers wonen en er is geen werk.”*

3.7. In de bestreden beslissing wordt naar aanleiding van de verklaringen van verzoeker geopperd dat *“het loutere gegeven van terugkeer naar een land waar de sociaal-economische positie van een persoon lager zou zijn dan in de terugsturende lidstaat”* geen inbreuk uitmaakt op artikel 3 van het EVRM en dat er *“geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Maltese autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit (kan) worden vastgesteld.”* Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gewezen op het feit dat Malta *“als lidstaat van de Europese Unie gebonden (is) door dezelfde internationale verdragen als België”* en dat er *“geen concrete basis (is) om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343”*. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing lijkt uit te gaan van een onweerlegbaar vermoeden, zoals hierboven in punt 3.3 werd aangehaald aangezien nergens uit de beslissing blijkt dat de actuele situatie op het terrein in Malta werd onderzocht.

3.8. In haar nota met opmerkingen vult de verwerende partij haar standpunt als volgt aan:

"In het enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeker betoogt dat zij ten gevolge van een overdracht naar 'Malta:-

- Een hoog risico loopt op een veroordeling tot een effectieve gevangenisstraf van minstens zes maanden voor het verlaten van het land zonder toelating

- De verplichting om na de vrijlating te leven in mensonwaardige omstandigheden

-De onmogelijkheid om medische zorgen te ontvangen

Hij beroept zich op verschillende internationale rapporten en verslagen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat overeenkomstig de rechtspraak van Hof van Justitie van de Europese Unie, een overdracht naar de bij toepassing van de Verordening (EG) nr. 343/2003 verantwoordelijke lidstaat, slechts strijdig kan zijn met artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, wanneer de Lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorziening van asielzoekers in de op grond van de Dublin II-verordening verantwoordelijke lidstaat, ernstige en op feiten beruste gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Europees Handvest van de Grondrechten, een overdracht naar de overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 343/2003 verantwoordelijke lidstaat strijdig zijn met die bepaling.

Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin II-criteria verantwoordelijke lidstaat heeft een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten.

Een dergelijke redenering zou immers strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelt uitdrukkelijk:

"Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt verordening- nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C-411/10 blijkt.

Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts een lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen.

85 Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijnen in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen." (HvJ, Grote Kamer, arrest in de zaken C-411/10 en C-493/10, 21 december 2011, punten 84 en 85)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt vaststaand in dezelfde zin dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel en imminent gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. 1

Hierbij richt het Hof zich op de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de vreemdeling naar het land van bestemming, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen. Een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land leidt echter op

zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.4 Het Hof benadrukt dat het louter gegeven dat een persoon dient terug te keren naar een land waar zijn economische positie slechter zal zijn dan in de verwijderende Staat niet volstaat om de hoge drempel vereist voor de uitwerking van artikel 3 EVRM te evenaren.5 Artikel 3 EVRM kan niet zodanig worden geïnterpreteerd dat het een verplichting zou inhouden voor de Lidstaten om iedereen binnen hun rechtsgebied van huisvesting te voorzien. Noch omvat die verdragsbepaling een algemene verplichting om vluchtelingen financiële ondersteuning te geven teneinde hen in staat te stellen om een bepaalde levensstandaard te behouden.

Vreemdelingen die het voorwerp vormen van een verwijderingsmaatregel kunnen in principe geen rechten laten gelden om op het grondgebied te verblijven om te blijven genieten van medische, sociale of andere vormen van bijstand of diensten.

Bij afwezigheid van uitzonderlijke en dwingende redenen van humanitaire aard die zich tegen een overdracht of verwijdering verzetten, is het feit dat de materiële en sociale leefomstandigheden aanzienlijk zouden verminderen op zich niet voldoende om te leiden tot een schending van artikel 3 EVRM.

Wanneer de bronnen waarover men beschikt een algemene situatie beschrijven, moeten de specifieke beweringen van een verzoekende partij worden gestaafd door andere bewijselementen.

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is. De verzoekende partij dient derhalve aan te tonen dat de specifieke elementen van haar individueel dossier aanleiding geven tot een schending van artikel 3 EVRM.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort. In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft.

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de betrokken Lidstaat kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing. De verdragsluitende Lidstaat moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en daarbij aan verzoeker de kans werd gegeven om zijn bezwaren tegen een overdracht te formuleren en te staven.

Tijdens zijn Dublin interview d.d. 3 mei 2013 werd aan verzoeker gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Hij verklaarde, dat hij daarvoor geen specifieke reden heeft, dat het zijn eigen keuze was (DVZ, vraag 38).

Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Maltese autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Malta, zouden rechtvaardigen, stelde verzoeker dat het moeilijk is om in Malta te wonen, dat je er in containers moet wonen en dat er geen werk is (DVZ, vraag 40).

Daargelaten van het feit dat verzoeker die verklaringen niet staaft, betekenen die verklaringen, die de eigen perceptie op een algemene toestand uitdrukken, niet dat een systematisch falen om steun of voorzieningen te verlenen het te verwachten gevolg is van een overdracht naar Malta in het kader van de Dublin II-Verordening.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn Dublin interview bovendien dat hij in Malta over een tijdelijke verblijfsvergunning beschikt.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht opgemerkt dat het verzoeker aldus toegestaan was om in Malta te verblijven, te werken en huisvesting te zoeken. Bovendien heeft hij gedurende de geldigheid van dergelijke verblijfstitel toegang tot sociale voorzieningen zoals een Maltese staatsburger. Het louter gegeven dat een persoon dient terug te keren naar een land waar zijn economische positie slechter zal zijn dan in de verwijderende Staat volstaat om de hoge drempel vereist voor de uitwerking van artikel 3 EVRM te evenaren. Het feit dat de materiële en sociale leefomstandigheden aanzienlijk zouden verminderen op zich niet voldoende om te leiden tot een schending van artikel 3 EVRM.

In het licht van zijn specifieke situatie en zijn verklaringen volstaan de door hem aangebrachte internationale rapporten en verslagen niet om de door hem voorgestelde vrees voor een onmenselijke behandeling aan te tonen.

Er dient te worden opgemerkt dat de argumenten die verzoeker inroept in het inleidend verzoekschrift verschillend zijn van de redenen die hij tijdens het Dublininterview aangaf om naar België te reizen en hier asiel aan te vragen, die louter sociaal en economisch van aard zijn.

De omstandigheden eigen aan verzoekers situatie, zoals door hem voorgesteld, laten niet toe te besluiten dat hij behoort tot een van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van mensenwaardige behandelingen.

De door hem aangebrachte informatie wordt niet betrokken op zijn verklaring dat hij reeds een verblijfsvergunning verkreeg in Malta, zodat hij in staat was om op het Maltese grondgebied te verblijven, er te werken, huisvesting te zoeken en voor de duur van zijn verblijfsrecht aanspraak te maken op sociale voorzieningen zoals een Maltese staatsburger.

Een summier krantenbericht volstaat niet om aan te tonen dat hij, omwille van omstandigheden eigen aan zijn eigen situatie, een reëel risico loopt op een onmenswaardige behandeling tengevolge van de voorgestelde strafrechtelijke vervolging omdat hij Malta zonder toestemming verliet.

Verzoeker toont niet aan dat de voorgestelde strafrechtelijke veroordeling onregelmatig zou gebeuren en dat daarbij zijn rechten van verdediging zouden zijn geschonden. Hij voert dit overigens niet aan.

Hij formuleert ook niet waarom het loutere gegeven dat de naleving nationale Maltese wetgeving op de binnenkomst en verblijf dat de openbare orde raakt, op strafrechtelijke wijze wordt gesanctioneerd, als zodanig zijn grondrechten zou schenden.

De Staat is immers, met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht, de taak heeft om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet—onderdanen te controleren. (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, § 81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, § 43).

Ter illustratie wijst verwerende partij op "Titel IV: Strafbepalingen van de wet van 15 december 1980, waaruit blijkt dat ook de Belgische nationale regelgeving wordt gekoppeld aan strafrechtelijke sancties.

Verzoeker toont evenmin zich als zodanig in de onmogelijkheid te zullen bevinden om medische zorgen te ontvangen, noch dat hij medische zorgen behoeft die hij niet kan ontvangen in Malta. Te meer gelet op het feit dat hij een verblijfsvergunning kreeg en de in de mogelijkheid werd gesteld een inkomen te verwerven en zo de nodige zorgen te bekomen en hij zijn kritiek niet koppelt aan zijn actuele verblijfssituatie in Malta.

Met betrekking tot de algemene kritiek op de opvangomstandigheden wijst verwerende partij op het verlag van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties "Compilation Report - Universal Periodic Review 2012"¹⁴

"Malta has transposed and implemented, and continues to work to implement, European Union asylum legislation through the enactment of a range of domestic legal instruments." "Malta provides transitional accommodation to all asylum-seekers and beneficiaries of protection released from detention. While the material conditions in these accommodation centres are not always in line with minimum standards, the authorities have taken steps to address this. UNHCR notes that the use of certain accommodation facilities which were considered particularly problematic, was discontinued in 2011."

Ook wat betreft zijn algemene kritiek op de opvangomstandigheden in Malta, leert hij zijn kritiek niet aan zijn actuele verblijfssituatie in Malta, zodat hij zich ook in dit verband niet zonder meer kan beroepen op de algemene informatie uit de door hem aangebrachte bronnen.

De Maltese autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Bijkomend dient erop te worden gewezen dat redenen bestaan om te twifelen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker, gezien hij tijdens het Dublin-interview de Belgische autoriteiten heeft trachten te misleiden omtrent zijn verblijfsgechiedenis in de Lidstaten.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM de concrete situatie van verzoeker onderzocht, en hem de kans heeft gegeven om zijn bezwaren tegen een overdracht aan het voor zijn asielaanvraag bevoegde Lidstaat te uiten, dit met het oog op het inschatten van het risico op een eventuele schending van zijn grondrechten.

Van een asielzoeker kan steeds verwacht waarrantige verklaringen te doen aan de bevoegde asielinstanties.

De houding van verzoeker, die de waarachtigheid van zijn verklaringen ondermijnt, laat verwerende partij echter niet toe om het bestaan van een reëel karakter van een dergelijk risico vast te stellen.

Gezien het bovenstaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat het te verwachten gevolg van de uitvoering van de thans bestreden beslissing erin zou bestaan dat hij zou worden blootgesteld aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Hij formuleert kritiek op het asielbeleid, zonder voldoende duidelijk aan te tonen dat

zijn kritiek, in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en het EHRM, een voldoende zwaarwichtige en op feiten beruste grond vormt om aan te nemen dat een reëel en imminent risico aanwezig is op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van en artikel 3 van het EVRM, zodat een overdracht naar de overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 343/2003 verantwoordelijke lidstaat strijdig zou zijn met die bepalingen.”

3.9. Waar de verwerende partij stelt dat de argumenten die verzoeker thans inroept in zijn middel verschillen van diegene die hij tijdens het Dublin-interview aangaf, kan zij minstens gedeeltelijk worden bijgetreden aangezien verzoeker destijds gewag maakte van een goede gezondheidstoestand, terwijl hij zich in zijn middel plots beroept op de *“onmogelijkheid om de nodige medische zorgen te ontvangen”*.

3.10. De Raad stipt echter aan dat de verwerende partij de verklaringen van verzoeker over zijn weder- varen op Malta reduceert tot louter socio-economische elementen, terwijl hij, ondanks het summiere karakter van zijn verklaringen tevens gewag maakte van een detentieperiode van 3 maanden toen hij op het eiland toekwam en dat hij nadien in containers moest wonen. De verwerende partij ontwijkt het probleem van detentie van asielzoekers op Malta door te stellen dat het loutere gegeven dat een persoon dient terug te keren naar een land waar zijn economische positie slechter zal zijn dan in de verwijderende staat op zich niet voldoende is om te leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Met betrekking tot de detentieproblematiek op zich wordt in de bestreden beslissing enkel formeel verwezen naar de op Malta bestaande onafhankelijke beroepsinstanties inzake detentie en verwijdering, zonder in te gaan op de actuele feitelijke situatie. Met betrekking tot de problemen inzake opvang van asielzoekers op Malta, citeert de verwerende partij in haar nota met opmerkingen een passage uit een rapport van 2012 waarin wordt gesteld dat de meest problematische opvangfaciliteiten in 2011 werden gesloten. Uit deze informatie die trouwens niet in de bestreden beslissing werd opgenomen en enkel opduikt in de nota met opmerkingen, kan niet worden besloten dat de Maltese overheid heden ten dage haar verplichtingen die voortvloeien uit de Opvang- en Procedurerichtlijn naleeft, noch dat de detentie van asielzoekers op Malta steeds gerechtvaardigd is. In haar nota met opmerkingen beweert de verwerende partij immers dat door de detentie de grondrechten niet worden geschonden aangezien een staat het recht heeft om controle uit te oefenen op de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen en deze controle desgevallend aan strafrechtelijke sancties kan onderwerpen.

3.11. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, verhindert de houding van verzoeker, die zijn eerdere asielaanvragen aanvankelijk had verzwegen, helemaal niet om het reëel karakter vast te stellen van zijn risico om als asielzoeker op Malta slachtoffer te worden van een ‘willekeurige’ detentie. Met betrekking tot de concrete situatie van asielzoekers op Malta stelt de Raad vast, op grond van het geheel van de informatie die verzoeker aanhaalt en die afkomstig is van betrouwbare bronnen zodat mag worden verwacht dat de verwerende partij daarvan minimaal op de hoogte is, dat er minstens een reële kans bestaat dat men op Malta als asielzoeker, ongeacht zijn persoonlijke situatie, aan een maatregel van vasthouding wordt onderworpen in omstandigheden die moeilijk verenigbaar zijn met het verbod uit artikel 3 van het EVRM. Uit het uittreksel uit het ‘Migration News Sheet’ van maart 2010 dat verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt trouwens dat meerdere asielzoekers die op grond van de Dublin II-verordening naar Malta werden getransfereerd aan (langdurige) gevangenisstraffen werden onderworpen wegens het vertrek zonder toestemming vanop Malta.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de wijze waarop de Maltese overheid de vasthouding als maatregel hanteert bij de uitoefening van haar controle op binnenkomst en verblijf van niet-onderdanen een mogelijk risico inhoudt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 juni 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN